

Cum a învățat o familie să se roage – Autor necunoscut

O zi de vară se apropia de sfârșitul ei, când un călăreț singuratic a fost surprins într-un ținut pustiu, neospitalier, de una dintre acele furtuni violente și subite, care obișnuiesc să urmeze după o zăpușeală persistentă. Lăsându-se în voia gândurilor sale, el nu observase nimic din apropierea furtunii. Abia când un fulger strălucitor a zvâcnit în jos, pe care l-a urmat un trosnet tare, s-a uitat în sus și a văzut că cerul era acoperit cu nori negri.

Deoarece nu avea la el nimic care l-ar fi putut ocroti oarecum de ploaia care a început imediat, șiroind, și deoarece nici nu se zărea nicăieri vreun adăpost omenesc, și-a întors repede calul pentru a se întoarce cât de repede posibil la micul han pe lângă care trecuse aproximativ cu un sfert de oră mai înainte. Dar înainte să fi ajuns la han era deja ud până la piele.

Locuitorii casei, țărani de treabă, l-au primit prietenos pe oaspete. Gospodina s-a grăbit să-i usuce hainele ude. I-a pus la dispoziție camera cea mai bună, care, cu podeaua presărată cu nisip și căminul mare, făcea o impresie de curat și confortabil. Dar străinul a cerut permisiunea să poată să se așeze alături de familie, în bucătăria spațioasă, unde vatra mare răspânda o căldură așa de plăcută. Dorința i-a fost îndeplinită cu plăcere. Bieții oameni, care evident că nu fuseseră răsfățați de afluență de oaspeți, aveau să nu-și regrete amabilitatea față de străin. Omul deja vârstnic s-a dovedit a fi nu numai un animator strașnic, ci și o fire binevoitoare, încât orice sfială în fața sa a dispărut curând.

Încetul cu încetul, toată familia s-a înfățișat în bucătărie, fiecare bucuros să aibă un locșor comod, cald, în timp ce afară vuia furtuna și grindina grea răpăia interminabil pe geamurile ferestrelor. Toți ascultau cu interes cuvintele oaspetelui, care întrerupea așa de plăcut cu povestirile sale stimulente și instructive, monotonia vieții lor liniștite de la țară.

Cina a fost luată de toți împreună. Când a fost terminată, bucătăria a fost dereticată, ușa casei a fost încuiată și aproape toți se pregăteau să se ducă la culcare, deoarece între timp se făcuse târziu. În timp ce unul după altul părăsea camera, cu un „Noapte bună!” prietenos, stăpânul casei și soția sa au remarcat că oaspetele lor devenea tot mai liniștit. De fiecare dată când se deschidea ușa, el ridica ochii, apoi se adâncea într-o tăcere serioasă. El făcea impresia că se aștepta la ceva, dar de fiecare dată se vedea dezamăgit în așteptarea sa. Hangiul a concluzionat din această atitudine, că oaspetele său era obosit și i-a explicat politicos că odaia sa era pregătită, în caz că dorea să se retragă.

„Dar”, a răspuns străinul, „nici măcar nu i-ați strâns încă laolaltă pe ai dumneavoastră pentru rugăciunea în familie.”

„Nu i-am adunat încă pe ai mei pentru rugăciunea în familie, domnule? Cum să înțeleg aceasta?”

„Și să citiți împreună cu ei Cuvântul lui Dumnezeu și să vă rugați” a fost răspunsul. „Doar nu vă gândiți serios să mergeți la culcare înainte să vă fi încredințat împreună cu rudele dumneavoastră pazei lui Dumnezeu?”

Hangiul a mărturisit că așa ceva, cum este rugăciunea în familie, îi este total necunoscut și că încă nu se gândise niciodată să țină un serviciu de închinare.

„Atunci trebuie să vă rog să-mi înșeuati numaidecât calul”, a declarat străinul pe un ton hotărât, pe când se ridica.

„Doar nu vreți acum – pe furtuna aceasta – să călăriți în noapte?” a întrebat hangiul speriat.

„Într-adevăr, domnule”, l-a aprobat stăpâna casei pe soțul ei, „atunci ați fi făcut mai bine să vă continuați imediat călătoria, căci acum este așa de întunecos și plouă și este o asemenea furtună, încât să călăriți este de-a dreptul periculos.”

„Se poate”, a răspuns oaspetele, „totuși, prefer să mă încaier cu furtuna și cu vremea nefavorabilă, decât să dorm într-o casă unde nu se roagă nimeni. Cine știe ce poate veni peste noi înainte să se lumineze de ziuă? Nu, în aceste condiții nu vreau să rămân în casă.”

Hangiul, sincer mâhnit că oaspetele său nu se simțea bine sub acoperișul său, susținut de ai săi, a făcut uz de toată arta sa de a îndupleca, pentru a-l determina să rămână. Dar străinul a rămas ferm. Când toate îndemnurile nu au ajutat la nimic, hangiul a spus că el i-ar chema cu plăcere pe toți ai săi laolaltă, dar că într-adevăr nu știe cum să țină cu ei serviciul de închinare în familie.

„Atunci”, a spus străinul, „dacă aceasta este tot – voi ține cu plăcere ora de rugăciune pentru dumneavoastră, dacă permiteți.”

Împotriva acestui fapt n-au avut nimic de obiectat și în câteva minute, slujitorul și slujnica, împreună cu toți membri familiei, erau din nou adunați în bucătărie. Toți ochii s-au îndreptat plini de speranță spre străin. Întâi a cerut o Biblie. Dar în toată casa nu se găsea niciuna. Locuitorii, care nu se gândiseră niciodată să se roage, firește că n-au avut nevoie nici de Cuvântul lui Dumnezeu. Din fericire, neajunsul a putut să fie remediat chiar de vizitator. El a scos un Nou Testament din buzunar, care era însoțitorul său permanent, a citit un scurt pasaj din Scriptură, a vorbit câteva cuvinte explicative despre el și apoi a îngenuncheat. Toți au urmat exemplul său. Într-un limbaj simplu, el l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea cu care El îi ocrotise pe toți de furtună și a cerut aceeași păzire milostivă și pentru noapte. După aceea s-a rugat pentru familie, a mulțumit pentru bunăvoința de care Dumnezeu făcuse să aibă parte fiecare individual până în ceasul acela și a stăruit serios ca toți să fie aduși la cunoștința că ei toți au nevoie de îndurarea divină și de iertarea păcatelor lor. El a încheiat cu rugămintea ca Dumnezeu să le determine inimile ca să se intereseze de lucrurile veșnice și să-i călăuzească să citească Cuvântul Său și să se roage, singuri și împreună.

Când s-au ridicat de pe genunchi, lacrimile din ochii mai multora au mărturisit sentimentele inimilor. Nimeni nu mai avea acum chef să meargă la culcare, iar pentru vizitatorul prietenos venise ocazia să spună „un cuvânt la timpul său”. A urmat o discuție lungă, serioasă și binecuvântată. Ca și temnicerul de demult, mai mulți dintre cei adunați în seara aceasta au strigat: „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

În dimineața următoare, toți au fost iarăși adunați punctual pentru rugăciunea comună. Când a fost încheiată, oaspetele, care pleca, a primit de la hangiu promisiunea că pe viitor va practica devotat această deprindere în casa lui și nimic nu-l va face să mai renunțe vreodată la ea.

Hangiul și-a ținut promisiunea. Ziua în care străinul ciudat venise în casă avea să se dovedească a fi pentru familie, care până atunci trăise în mod așa de neștiutor și de indiferent, într-adevăr ca un început al unei perioade cu totul noi. Toți membri ei au devenit încetul cu încetul creștini serioși, de la care au pornit multe binecuvântări.

Bărbatul care se pricepuse să procedeze și să vorbească așa de înțelept la timpul potrivit, nu mai este în viață. Numele său nu are nicio importanță, dar poate fi revelat că mulți ani, foarte stimat și iubit de mulți, a slujit devotat Domnului și Mântuitorului său. Amintirea sa rămâne ca o binecuvântare.

Să nu ne stimuleze exemplul său, ca să semănăm sămânța bună la rândul nostru? Un tractat sa o mică scriere, înmânate într-un mod înțelept, un cuvânt prevenitor spus cu seriozitate și cordialitate, o acțiune prietenoasă ici și colo pentru oameni săraci, singuri și îndoliați, așa cum îi întâlnim pe drumul vieții, - „ce bune” sunt toate acestea la locul lor și la timpul lor! Câtă binecuvântare nebănuită putem să dăruim și noi, și câte experiențe prețioase am face, dacă inimile noastre ar fi umplute mai mult cu dragoste milostivă pentru alții, iar dragostea lui Hristos ne-ar îndemna să urmăm cuvântul: „Dimineața seamănă-ți sămânța și seara nu lăsa să ți se odihnească mâna, pentru că nu știi care va reuși: aceasta sau aceea sau dacă amândouă vor fi la fel de bune.” [Eclesiastul 11.6.]

Titlul original: „Wie eine Familie Beten lernte”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*